

Stara mati.

ahna večerna megla je legala na tiho vas. Zunaj je naletaval sneg v gostih košmičih, ki jih je raznašala burja semintja.

V tem času je sedela stara Jerica pri oknu in zrla ven na cesto, kjer so se drsali otroci in se zabavali posvoje. A kmalu se je naveličala tega gledanja. Stopila je parkrat po sobi, da bi obrnila pozornost na kaj drugega. A danes ni mogla . . . Težke misli so jo mučile vselej, kadar je gledala to otročad s sanmi na klancu.

Bilo je pred tridesetimi leti. Lep zimski dan. Zunaj na klancu so se drsali otroci. Ona je pa sedela pri oknu in gledala svojega Tončka, ki je prišel iz mesta domov na božične počitnice. Veselo je skakal okolu svojih tovarišev, ki jih je spet videl po dolgem času. Kako veselo je bilo njeno srce, ko je zrla pred seboj ves svoj up, svojega pridnega sinčka!

Zvečerilo se je. Ona je šla v kuhinjo, da pripravi večerjo. Kar pridejo otroci s prestrašenimi in objokanimi obrazi v vežo in silijo mater na klanec. Polno ljudi je bilo že tam.

Na tleh v snegu je ležal njen Tonček krvav, v zadnjih dihih. Le en pogled na sina in ona je ležala nezvestna na tleh. Prenesli so oba v sobo, kjer se je sama kmalu zavedela, a nje sinček nikdar več . . . Prebil si je črepinjo, ko je priletel z glavo na obcestni kamen.

To je bilo pred tridesetimi leti . . .

Od tedaj ni bila več vesela. Kadar se je spomnila svojega sinčka, je morala jokati.

Tudi nocoj se ni mogla zdržati solz. Sedla je k mrzli peči in začela tiho ihteti. A kmalu se je spet malo potolažila. Prižgala je košček sveče in jo postavila na mizo. Pa se je stisnila v kot in zadremala. Polagoma je začela sveča ugašati. Blažen mir je zavladal v temni sobi. Le ura je enakomerno tiktakala.

Zunaj pa je divjala burja in žvižgala okolu hišnih oglov.

Drugi dan je prišla sosedka k Jerici v vás. Našla jo je v kotu stisnjeno, z molkom v rokah.

Govorili so, da ji je počilo srcé. — Kdo je kdaj proumél ljubezen materinsko? Čas zaceli mnogo ran, a ne rane srca materinskega . . .

Osojski.

Bajka o vrabcu.

Vrabc je na strehe
Slême sél
In otožno pesem
Je zapél.

Nasmejala se je zima
Pa dejala :
„Ej, da tebe malo
Pobelim!“

„Hu, kaj kima
Mrzla zima
In otresa
Z glave sneg?“

Vrabc je peroti
Razprostrl;
Pa še v tisti noči
Je zamrl.

P o z i m i .

Zunaj mrzel snežec pada,
Za pečjo je pa gorkó;
Ptic nebroj tam zunaj strada,
Ki vas prosijo lepo:

„Dajte nam sedaj živila,
Ko imate polen hram!
Ko pomlad se bo vrnila,
Bomo hvalo pele vam . . .“

Osojski.

Tonček — lovec.

Tonček je hodil
Žabe lovit,
Vedno pri luži
Tičal je skrit.

Kadar je prišla
Žaba na breg,
Vpila je vselej:
Rega, reg, reg!

Tonček zasmejál
Se je glasno,
Da je skočila
Žaba v vodó . . .

Osojski.

